

CAPITOLUL 5

UN PLAN DE NEÎNCHIPUIT

Directorul privi nervos ceasul de pe birou, care ticăia neîncetat. Obținerea globului era mai grea decât se gândise, mai ales din cauza acelor copii băgăcioși. La început, ei au părut atât de neînsemnați, dar în acel moment deveniseră reale obstacole. Era imposibil să pună mâna pe globul geografic fără să dea nas în nas cu unul dintre ei. Din fericire însă pentru director, unul dintre ei își schimbase tabăra, o schimbare de situație surprinzătoare. Copilul respectiv era însăși Cora, fiica lui, care probabil nu a vrut să-și supere tatăl, iar pe de altă parte, Cora considera echipa directorului ca fiind câștigătoare. Însă ceva nu era în regulă cu fiica lui. Părea foarte șovăitoare și apatică, nu mai avea energia pe care o deținea înainte, nici bucuria sau pofta de viață. Își promise în gând să stea cu ochii pe ea.

Se uită nerăbdător la ceas, privind cum limba cea mică arăta ora patru. Chiar în primele secunde ale noii ore, pe ușă apărură complicii lui. În primul rând, profesorul de matematică, ce purta o cagulă neagră și cel

mai închis la culoare sacou pe care îl avea în garderobă. Părul îi era mai ciuflit decât de obicei, iar pe fața lui era întipărită o expresie nesigură. Îl urma profesoara de engleză, nerăbdătoare, care, spre deosebire de el, avea o rochie elegantă, de culoarea petalelor unei violete și pantofi cu tocuri lungi și zgomotoase. Timidă, în spatele lor venea și Cora, care avea uniforma școlii și părea mai șovăitoare ca niciodată. Intrară toți în birou, așezându-se comod în fotolii, așteptând ordinele directorului. Cora îl privi neîncrezătoare pe tatăl ei, apoi zise:

— Ești sigur că o să funcționeze?

— Draga mea Cora, bineînțeles că o să funcționeze. Am lucrat la acest plan din greu și nu am de gând să renunț la el, ducând în continuare această viață atât de banală. Nu vreau să petrec tot timpul închis într-un birou, așa ca acum. Gândește-te, atunci când o să am globul, o să pot călători în diferite țări, voi conduce trupe care să fure pentru mine, va fi atât de distractiv! Voi fi celebru! Va merge. Trebuie să mergă!

Cora nu era așa sigură. Dintre toate persoanele care se aflau în acea cameră, ea se îndoia cel mai mult de tatăl său. Nu credea că va merge și îi era frică de consecințe. Regreta amarnic că-și schimbase tabăra și o dureau inima atunci când se gândea la prietenii ei. Dar nu a putut să-și dezamăgească tatăl. Îi părea atât de rău de acea decizie pe care a luat-o, însă nu putea să dea timpul înapoi. În secret, chiar voia ca planul tatălui ei să eșueze.

Tatăl ei îi întoarse spatele, gânditor. Nu se îndoia de planul său întocmit cu trudă, dar știa că putea avea un eșec imens dacă acesta avea vreun defect, oricât de micuț. Trase adânc aer în piept, îmbărbătându-se. Nu

mai putea da înapoi, oricât de mult ar fi vrut. Trebuia să înceapă numaidecât, nu era timp de pierdut. Se apropie așadar de birou, cu gândul doar la acei copii. Își făcea griji în privința lor, dar știa că nu au cum să îl oprească. Doar era după-amiază, ce să caute ei în perioada aceea a zilei la școală?

Directorul deschise un sertar anume al biroului său, unde se afla pitit bine un cifru. Tastă parola aleasă chiar de el și așteptă. O trapă secretă a biroului său îngust, acoperit de hârtii, se deschise, dând la vedere un ecran mare. Pe el se difuzau toate filmările înregistrate de camerele de supraveghere montate în școală, inclusiv cele de care nu știa aproape nimeni. Se uită cu atenție pe monitor, asigurându-se că nu mai era nimeni în școală. Aruncă un ochi cu ajutorul camerelor de supraveghere ascunse chiar și în biroul doamnei Misborn, dar aceasta plecase de mult acasă. Nici copiii cei băgăcioși nu erau în școală. Coridoarele păreau atât de singuratic și triste, stăpânite de un întuneric dens.

— Sper că vom reuși, îi șopti doamna de engleză Corei.

— Și eu, spuse fata.

Profesorul de matematică le privi sigur pe sine, de parcă nu-și făcea griji absolut deloc. Rămânea o fire calmă tot timpul, dar câteodată devenea frustrant să-l vezi relaxat în cele mai disperate situații. Chiar și atunci când toată lumea avea propriile îndoieli, el își păstra cumpătul, oricât de dezorganizat și uituc îl credea lumea. Știa că trebuia să nu se agite, mai ales că acțiunea de-abia începea. Era atât de entuziasmat... de mult nu mai avusese o asemenea aventură, plină de suspans. Voia din tot sufletul să o ducă la bun sfârșit, în primul rând din respect și devotament

pentru director, iar în al doilea rând voia să se distreze și el puțin. Nu prea îi păsa de acel glob geografic, oricâte puteri neprețuite ar fi avut acesta. Venea cu directorul doar pentru a lua parte la o acțiune interesantă, demnă de atenția sa. Spera să nu fie o pierdere totală de timp, mai ales că renunțase să predea unei clase foarte bune la matematică doar pentru a putea fi prezent la întâlnirile secrete cu directorul (alcătuiau planuri diabolice pentru a opri diferite persoane care le stăteau în cale).

Doamna de engleză se îndoia total de planul directorului. Nu voia totuși să-i reproșeze ceva, dar nu credea că mergeau pe calea cea bună. În primul rând, îi era frică de cei trei copii. Ei foloseau inteligența și relația de prietenie dintre ei pentru a-i opri pe cei din tabăra opusă. Profesoara de engleză credea că planul avea multe defecte, nenumărate chiar, și îi era frică să nu pună în joc lucruri mai importante decât globul. Tare își mai dorea să nu fi acceptat oferta directorului de a intra în echipa lui, să nu fi fost atrasă de globul geografic de parcă acesta ar fi fost cel mai important lucru al ei. Ce bine era dacă ar fi continuat să fie o profesoară obișnuită de engleză, să predea liniștită materia sa, pe care o îndrăgea, fără să se simtă în pericol de a intra în bucluc! În trecut, obișnuia să le spună elevilor ei neîncetat:

— Nu vă băgați în alte scandaluri. Nu vă faceți singuri dreptate.

Dar, de data aceea, se pare că ea era nevoită să-și reamintească acele sfaturi pe care le știa din tinerețe și să le urmeze. Directorul o convingea mai mereu să nu-și abandoneze echipa, dar ea nu știa ce să facă. Calea pe care o urma se bifurca și nu prea știa în ce direcție să o ia.

Şeful şcolii se ridică neliniştit, parcă simţind atmosfera încordată. Ştia probabil câte îndoieli aveau complicitii lui, dar nu se putea opri acum din cauza lor. Încrezător, se duse lângă uşă, deschizând-o nerăbdător. Doar profesorul de matematică îl urmă. Le privi pe fiica lui şi pe profesoara de engleză, ce stăteau şovăitoare lângă fotoliile lor.

— Ce? Întrebă el. Nu veniţi? E timpul să ducem la bun sfârşit planul!

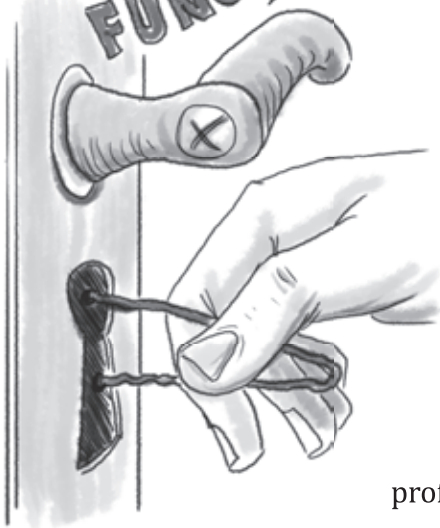
Fără tragere de inimă, complicele lui se ridicară mâhnite şi îl urmară. Niciuna din ele nu era de acord cu el; nu se gândiseră la nişte aspecte importante ale planului. Totuşi, îl urmau; picioarele o luară la pas şi, după multe proteste şi oftaturi, ajunseră în faţa uşii biroului doamnei Misborn.

Directorul era atât de încântat, încât nu putu să articuleze câteva cuvinte. Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, plin de sine. Uită cu desăvârşire de gândurile negre care înceţoşau minţile celorlalţi şi atinse melancolic uşa. În spatele ei se afla cea mai mare comoară care exista. Cel puţin asta era părerea directorului, iar el era sigur că nu se înşela. Visa de atâtea săptămâni la acel glob, visa cu ardoare să-l aibă în mână, să-l poată folosi în scopurile proprii... nu-şi putea lua gândul de la acel glob fermecat. Viaţa lui nu avea să mai fie atât de plictisitoare, atât de normală. Dacă punea mâna pe acel obiect special, avea să se distreze pe cinste. Nu-şi permitea să greşească. Nu.

— Elisabeta! Haide, e timpul să-ţi faci treaba.

Fără tragere de inimă, Elisabeta îşi scoase agrafa cea colorată din păr. O privi preţ de câteva secunde, nesigură, apoi se uită la director.

ESTI SIGUR
CĂ O SĂ
FUNCȚIONEZE?

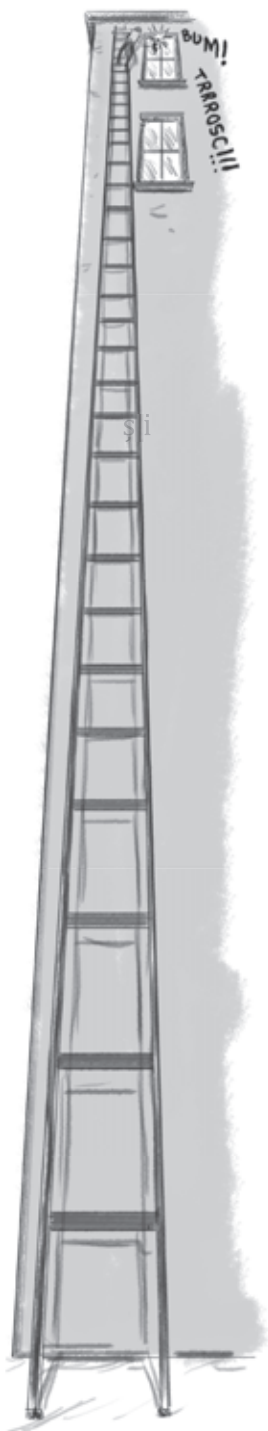

Acesta aprobă
încurajator și
profesoara știu
că era nevoie să-și
îndeplinească sarcina.
Desfăcu agrafa în două
jumătăți, iar printr-un
gest delicat o introduse
în încuietoarea
ușii. O răsuci un
timp îndelungat.

Profesorul de
matematică începu
să mormăie plictisit, dar
profesoara de engleză îl repezi:
— Trebuie să ai răbdare.

Așa că, timp de minute întregi, profesoara răsuci agrafa prin încuietoare. Totuși, oricât ar fi încercat să deschidă ușa cu ajutorul ei, nu reușea. O scoase din încuietoare și o prinse la loc în păr, supărată. Pur și simplu, era imposibil să deschidă ușa. Îl privi pe director, care se făcuse foc și pară, gata-gata să explodeze de furie. Părea un motan scund și îndesat, furios că nu putea fi un leu maiestuos. Era chiar caraghios, dacă nu luai în calcul varianta de a fi concediat de el. Cora se făcu mică atunci când îl văzu așa furios și își mută greutatea de pe un picior pe altul. Agitată, încercă să tragă o concluzie și să îndulcească atmosfera tensionată, dar nu îi ieși:

— Hei, este bine, tată. O să reușim să intrăm altcumva.

— Da, cum să nu, altcumva, spuse el caustic. Știi măcar cât am lucrat la acest plan? Știi? Nu știi, probabil tu tânjești să fii cu amicii ăia ai tăi, treaba ta însă. Treaba ta! Nu trebuia să vii în echipa mea dacă nu ai o gândire limpede!

Cora tăcu, marcată de vorbele aspre ale tatălui său. Își lăsă privirea în pământ. Oftând, aruncă o privire ușii, gândind intens. În cele trei săptămâni pe care le petrecuse alături de prietenii ei învățase să se concentreze în situații complexe. Atunci, îi veni o idee, brusc. Un zâmbet larg îi apărură pe fața palidă, spre surpriza celorlalți.

— Ce-ar fi să intrăm pe fereastră? întrebă fata nerăbdătoare. Putem să urcăm pe scara de incendiu...

Nici nu termină bine ce avea de zis, că o și zbughiră afară cu toții. Directorul se calmase și redevenise persoana optimistă și entuziasmată care era înainte. Nu toți erau însă așa. Profesoara de engleză se simțea epuizată; nu mai putea suporta acea alergătură după cai verzi pe pereți. Nu era obișnuită să facă un efort atât de mare și era foarte dezamăgită că metoda cu agrafa nu dăduse roade. În schimb, profesorul de matematică devenise captivat de acea misiune bizară. În toată cariera sa de profesor, nu făcuse decât să predea matematică la sute, poate chiar mii de

copii, cei mai mulți dezinteresați total de acea materie. Dar acum avea ocazia să experimenteze și alte lucruri, chiar dacă era sceptic în privința planului.

Ajunși lângă scara de incendiu, priviră temători în sus. Aveau de urcat o groază, mai exact două etaje întregi. Directorului însă nu îi era deloc frică, așa că începu să urce agil pe scară. Întindea mâna dreaptă, apoi pe cea stângă, se ținea bine cu ele, se împingea în picioare și avansa. Era o treabă istovitoare, iar sudoarea începea să i se prelingă pe față. Dar nu voia să renunțe, nicidecum. Trebuia să pună mâna neapărat pe acel glob, cu orice preț, oricât de mare ar fi riscul. Directorul era mânat de acea dorință arzătoare de a-l lua și nimic nu îl putea opri. Niciun obstacol.

Nerăbdător, profesorul de matematică îl urmă. Îi plăcea la nebunie acea aventură fantastică și nu voia să se oprească. Mergea repede, vrând să vadă ce obstacole aveau să mai întâmpine în drumul lor spre glob. Privi în jos și căscă ochii. Se afla cam la șase metri înălțime și tot continua să urce. Nu avusese niciodată frică de înălțimi, dar acum parcă era o excepție. Nici profesoara de engleză, care era fix în spatele lui, nu stătea mai bine. Tremura din toate încheieturile și se chinuia să nu privească în gol. De abia înainta, iar mâinile subțiri și delicate îi erau transpirate. Chiar dacă nu o arăta, regreta amarnic că pornise în acea căutare stupidă. Regreta ca niciodată să se alăturase directorului. Regreta tot cum nu o mai făcuse vreodată. Nu suporta gândul că acum era nevoită să-l urmeze peste tot, împotriva voinței sale. Oh, și totul din cauza globului! Vai, tare voia ca, atunci când va avea globul în față, să-l distrugă în câteva secunde, pentru

toate lucrurile pe care le cauzase. Dar mai ales să termine cu acea treabă de nesuportat.

După un lung chin, ajunseră la fereastra biroului cu pricina. Profesorul de matematică, pregătit pentru orice situație, scoase din buzunar un fel de ciocan și lovi ferm geamul. Acesta se sparse în mii de cioburi minuscule, ce străluceau puternic în lumina caldă și dulce a soarelui. Intrară toți patru în biroul doamnei profesoare de geografie.

Cum se văzură înăuntru, profesoara de engleză și Cora făcură ochii cât cepele. Era cel mai încântător birou pe care îl văzuseră vreodată. În el puteai găsi un automat roz, foarte înalt, de ciocolată caldă. Avea o infinitate de opțiuni pentru prepararea acestei băuturi încântătoare, de la ciocolată cu frișcă deasupra, moale și spumoasă, la ciocolată caldă cu sirop delicat și apetisant de migdale. Lângă el, se afla un coș mare, împletit cu migală, plin cu tot felul de brișe: brișe cu ciocolată, brișe cu cremă de căpșuni, brișe cu vișine coapte sau cu pricomigdale. În afară de aceste lucruri, în birou se mai afla o bibliotecă imensă, de admirat, ce avea în ea o mulțime de cărți captivante, despre diverse țări, poziționarea lor pe hartă, diferite obiective și descoperiri uluitoare din domeniul complex al geografiei. Lângă bibliotecă se afla un birou mic, dar foarte ordonat, în comparație cu cel al directorului.

Strălucia de curățenie, iar pe el se aflau suporturi cu pixuri cu sclipici, markere evidențiatore și creioane cu diferite nuanțe atrăgătoare.

Directorul își frecă mulțumit mâinile, apoi se plimbă fascinat prin birou. Își trecu degetele peste cărțile voluminoase din bibliotecă și rânji pierdut în gânduri. Cora

privi cum tatăl ei se așază tacticos pe scaunul din fața biroului doamnei Misborn.

— Ce frumos e... zise el chicotind. N-am mai văzut ceva atât de minunat... vai! Cred că m-aș muta aici, nu-mi place biroul meu... tu ce zici, Cora? Nu că-i frumos?

— Da...

— E locul perfect unde să îți petreci timpul și...

— Da, domnule! aprobă conștiincios profesorul de matematică, apoi se puse pe căutat alături de ceilalți.

Directorul zâmbi mulțumit, apoi își puse picioarele scurte pe birou. Se simțea atât de bine și îi plăcea la nebunie să ordone, așa că se relaxă în scaunul din piele. Întinse leneș mâna pentru a lua câteva briose cu ciocolată. Nimic nu-l putea satisface mai mult de atât. Mormăi fericit și închise ochii, vrând să se odihnească după toată aventura pe care o avusese.

Cora privi cu jind cum tatăl ei se răsfața cu briose și ciocolată caldă, dar se întoarse la căutat. Știa că nu putea încălca marele cuvânt al directorului, așa că încercă să nu-l mai privească, pentru a nu ofta încontinuu. Încercă să nu-i facă mare dezordine doamnei Misborn în birou, fiindcă, la urma urmei, era cea mai simpatică și blândă profesoară din școală, preferata Corei. Închise ochii, dar nu pentru a se culca, la fel ca directorul, ci pentru a-și reaminti clipele petrecute cu ceilalți prieteni, dar mai ales cu Bianca. Își dorea în gând să nu găsească globul geografic și, adânc în inima ei firavă, să redevină prietenă cu Nicolas, Cristian și Bianca. Dar știa că visul ei nu se putea împlini deocamdată...

Cei trei căutară disperați globul geografic, dar nici urmă de el. Dădură la o parte automatul de ciocolată caldă, căutară o trapă secretă, răscoliră prin sertarele biroului, căutară printre cărți, însă nu l-au găsit. Directorul redeveni furios și le striga ordine, clocotind de mânie. Fața lui recăpătă nuanța roșiatică pe care o avea în trecut.

Profesorii și Cora se speriară îngrozitor de urletele directorului și începură să caute mai cu atenție globul.

Directorul avea scânteii în ochi și nu părea că vrea să se oprească. Dar, deodată, profesorul de matematică cel neîndemânatic se împiedică de un stilou micuț și lung, care se dovedi a fi salvarea lor. După ce se împiedică, căzu cu nasul direct în aparatul de ciocolată caldă, care se desfăcu în două bucăți. Spre bucuria lui, în mijlocul automatului se aflau chiar globul geografic și bagheta sa. Ce mai ascunzătoare bună!

Directorul înșfăcă cele două obiecte și le mângâie ca pe niște cățeluși devotați. Privi lacom insulele verzi și micuțe de pe glob, înconjurate de oceane magnifice și continente imense, magice. Părea hipnotizat de frumusețea angelică a globului și mai mult ca sigur nu avea să-i dea drumul prea repede. Zâmbi înnebunit, apoi fixă cu privirea lui aspră o parte a globului, bucuros.

— Domnule director! Sunteți bine? întrebă profesoara de engleză, bănuitoare.

— Niciodată n-am fost mai bine, zise el, cuprins de bucurie. Apropiați-vă!

Pe când ceilalți se apropiau ușor de el, directorul învârti printr-un gest exagerat bagheta prin aer, apoi atinse o țară frumoasă și elegantă, departe de pata ce marca locul României. Simți cum zboară prin aer, într-un vârtej amețitor.

Ceea ce nu a observat el însă era că, în ultimele clipe petrecute în biroul doamnei Misborn, Bianca, Cristian și Nicolas s-au agățat și ei de dânsul, fiind luați din țara natală și duși în cine știe ce loc.

